

θῇ πλέον ἢ ὑψίστη κυβένησις τόπου τινός· εἰς ἄνθρωπον μὴδὲν ἔχοντα σύστημα ἐν τῇ νῆϊ του, μηδεμίαν ἀρχὴν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχη, στερούμενον τῶν ἀπαιτούμενων πνευματικῶν κεφαλαίων πρὸς εὐόδωσιν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς καὶ τοῦ συστήματος αὐτοῦ;

Ὁ κ. Τρικούπης εἶναι ἀκριδῶς ἡ ἀρνήσις τοῦ κ. Κουμουνδούρου· ἴδετε τὰς φυσιογνωμίας ἀμφοτέρων καὶ ἔχετε πλήρη τὴν ἀντίθεσιν. Ὅταν ἀπὸ τῶν θεωριῶν τῆς Βουλῆς βλέπωμεν τοὺς δύο ἀντιπάλους, τὸν ἓνα ἔναντι τοῦ ἄλλου, ἀντιλαμβάνομεθα ψηλαρητῶς ὅλου τοῦ χάσματος, ὅπερ χωρίζει αὐτούς. Ἡ μία μορφή αὐστηρὰ ὡς περίοδος Πλάτωνος· καὶ ἡ ἄλλη μαλακὴ ὡς φράσις Λουκιανού. Ἡ μεγαλύτερα ἀκαμψία ὁ εἰς, ἡ ἐλαστικωτέρα εὐκαμψία ὁ ἄλλος. Ἐκεῖνος κατεσκευασμένος, ὅπως λέγουσιν οἱ ξυλουργοὶ, μονοκόμματος· καὶ ὁ ἄλλος ἀληθῶς μωσαϊκόν. Κουβαριασμένος ὁ Κουμουνδούρος, ὡς κοχλίας ἐντὸς τοῦ καλύφους του. Καὶ στυλωμένος ὁ ἄλλος ὡς ἀνδραῖς ἐπὶ στυλοβάτου. Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ ἐξωτερικὰ αὐτὰ γνωρίσματα ἀπέναντι τῶν γνωρισμάτων τῆς πολιτικῆς αὐτῶν; Καὶ τὴν μὲν τοῦ Κουμουνδούρου πολιτικὴν γνωρίζομεν δυστυχῶς πολὺ καλὰ. Τὴν δὲ τοῦ κ. Τρικούπη, οὔτε ἐν αὐτὸν ἀκόμη κυβερνήσαντος ἐπὶ συνέχειαν, πρόκειται νῦν νὰ γνωρίσωμεν.

Ἡ μέχρι τοῦδε πορεία αὐτοῦ καὶ τῶν συναδέλφων του καὶ τῆς ὑποστηρίξεώς αὐτοῦς πλειοψηφίας καὶ ἡ πληθὺς τῶν νομοσχεδίων καὶ ἡ προθυμία, μεθ' ἧς αὐτὰ ψηφίζονται, δεικνύουσιν ἄνθρώπους, οὔτινες προσκαλοῦμενοι νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐπὶ ἐρείπιων, ἀγνοοῦσι μὲν πόθεν ν' ἀρχίσουν καὶ τί νὰ πρωτοεκτελέσουν καὶ σκοντάπτουν εἰς πᾶν τῶν βήμα, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐργάζονται καθιδροί, τρώγοντες ἐπάνω 'ς τὸ πόδι, κοιμώμενοι ἐπὶ τῶν ἐρείπιων, ὡς ἐργάται ὁδοποιοί, καὶ καταβάλλουσι δυνάμεις ὡς οἱ ἐν ὄρῳ κινδύνου ἀναπτύσσοντες ὑπεράνθρωπον ἐνέργειαν, ἵνα σώσωσιν ἀπολλυμένην ὑπαρξιν.

Εργάζονται! Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν των. Συστηματικῶς ἡ μὴ, τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνη κατὰδὴλον ἀπὸ τοῦδε.

11 =ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ" = 11

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(18ς ἀριθ. 302)

Εὐναϊκομηνία.

Δαρμένος παρὰ τῆς Μαριγούλας ἐπῆγα 'ς τὸ σπίτι μου ζαρωμένος ὡς ζημιάρογας.

Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ Ἑλένη ἦσαν ἐκεῖ.

Ἀνέμενον τὰ καινούργια χαβατσία.

Εἰσελθὼν ἔλαβιν ὕψος σοβαρὸν, ἄγριον, θυμωμένον.

— Κυρία Ἀφροδίτη, εἶπον ὀργίλως, σὲ παρακαλῶ ἐγὼ καὶ ἡ σκούφια μου, τὴν ὁποιάν δὲν φορῶ, νὰ μοῦ δώσετε περικὰς ἐξηγήσεις, καθὼς καὶ ἡ κυρία Ἑλένη μετὰ ταῦμα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ πῶ νὰ πᾶμε στὴν ἄλλη κάμαρα, διὰ κάθε πρξεξήγησι, διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ νὰ πᾶμε κάτω.

Πρέπει νὰ παρέλθῃ ὄχι μία Βουλευτικὴ σύνοδος οὔτε δύο, ἀλλὰ μία ὁλόκληρος περίοδος, ἵνα ἀνασκοπήσωμεν τὸ παρελθόν των καὶ εἰπώμεν: ἐπραξάν αὐτοὶ ἐπραξαν ἐκεῖνο. Ὑπῆρχεν ἐπιβλητικωτέρα φυσιογνωμία ἐν τῇ Βουλῇ τοῦ αἰοιδίμου Δεληγεώργη; Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ λαμπροῦ πολιτικοῦ τοῦ βίου, ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ ἀγορεύσεων ἐντὸς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, δὲν ἀπεκάλυψε φωτεινὸν τὸ ἰδεώδες τῆς πολιτικῆς του, ἣν ἐπόθει νὰ καλλιεργήσῃ, δὲν ἐξηκρίβωσε τὰς ἀρχάς του, δὲν ἀνέπτυξε τὸ σύστημά του, δὲν διετύπωσε τὸ πρόγραμμά του; Καὶ ὅμως τὸν ἄφησεν ἡ Βασιλεία καὶ ἡ διαφθορὰ νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ λειτουργήσῃ; Κατὰ τοῦ κ. Τρικούπη, συντοπίτου τοῦ αἰοιδίμου Δεληγεώργη, ὀλιγώτερον ἐκεῖνου ἐμπνευσμένου, ἀλλὰ κεκτημένου ἄλλα πρόσοντα, καθιστῶντα καὶ αὐτὸν τύπον ἐν τῇ πολιτικῇ, ἡ αὐτὴ ἄχρι τοῦδε ἐπεδιώχθη τακτικὴ καὶ θὰ ἐπιδιωχθῇ ἀκόμη, ἵνα συντριβῇ καὶ ἀπογοητευθῇ ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου του καὶ πιεσθῇ δι' ἑκατοστὴν πρώτην φορὰν ὅτι ὁ Κουμουνδούρος, ἥτοι ἡ παραλυσία, εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Ἑλλάς διὰ τὸν Κουμουνδούρον.

Δὲν γνωρίζομεν τί σκέπτεται ἡ Βασιλεία· ἀλλ' ἡ μέχρι τοῦδε διαγωγή της, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ μέρους αὐτῆς ἐπιλογὴν τῶν ὀργάνων πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς Βασιλείας, ἥτις ἐστὶ—πρέπει δηλαδὴ νὰ ἦναι—ἡ ὑπάτη ἐκδήλωσις τῆς ἐθνικῆς (θελησέως—καὶ ποῖα δύναται νὰ ἦναι ἡ ἐθνικὴ θέλησις ἄλλη, παρὰ τὴν ἐπιδιώξιν τοῦ ὑψίστου ἀγαθοῦ διὰ τὸν τόπον—δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ στήριζομεν ἐπ' αὐτῆς τὰς ἐλπίδας μας ὅτι δὲν θὰ ἔχωμεν τυχὸν νέα ρήματα καὶ νέας διαλείψεις εἰς τὴν μόλις ἀρχομένην τακτοποίησιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους, ὅπως τὰς κατήντησεν ἡ μακροχρόνιος διοίκησις τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἥτοι μὲν καὶ κουδάρια. Διὰ τοῦτο ἐὰν τυχὸν διὰ τῆς μέχρι τοῦδε πορείας μας δικαιούμεθα νὰ πιστεύωμεν ὅτι διερμηνεύομεν πολλὰ ἰδεώδη τοῦ τόπου, ὡς τόπος αἰσθανόμεθα εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν πλειοψηφίαν τῆς Βουλῆς ὑποστηρίζουσαν μετὰ τόσης ἀξιοπρεποῦς γαλήνης τὴν Κυβέρνησιν Τρικούπη.

Εἰς τὰ κάτω ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἦτο δύσκολος.

Κατέβη.

— Ἐδῶ, εἶπε, πρώτη τὸν λόγον λαμβάνουσα, θὰ μᾶς φῆσῃ ὁ ἥλιος, δὲν πᾶμε πυνθενά... ἔτσι... νὰ μὴ μᾶς πιάνῃ ὁ ἥλιος;

— Θέλεις στὰ κρυφά; Ὁχι, κυρία μου, ὅτι θὰ γίνη, θὰ γίνη στὰ φανερά.

— Ντράπου λίγο.

— Καθόλου, ὅλα φόρα ἔξω, κυρία μου, κρυφὰ δὲν ἔχει. Τὰ κρυφὰ μας ὡς γίνουν πρὸς ἀλλήλους φανερά. Γνωρίζετε νὰ γράφετε σάτυρας στὰ κρυφὰ καὶ νὰ τὰς δημοσιεύετε φανερά. Ὅλα ἐδῶ πρέπει νὰ βγοῦν ἐπὶ φόρα. Κρυφὰ μεταξὺ μας δὲν ὑπάρχουν. Θὰ σοῦ δείξω καὶ θὰ μοῦ δείξη, ἂν λέγω ἀλήθεια. Τὴν κατὰ τῆς Μαριγούλας σάτυρα πορὸς τὴν ἔγραψε; αἱ πορὸς τὴν ἔγραψε; Εἰσθε ἀτιμὰ κορίτσια, τὸ καταλάβετε; Αἱ! τὸ καταλάβετε; Κυρία μου, καὶ πρέπει νὰ τὸ ξέρης πολὺ καλὰ αὐτό, ὦρα, ὦρα σὲ πιάνω, ἂν θέλω, σὲ στρυμόχνω, καὶ νὰ μὲ συγχωρῇς κλόλας, σοῦ δίνω ξύλο, ποῦ δὲν τόπαθες ποτὲ στὴ ζωὴ σου. Κατάλαβες; Καὶ ἂν δὲν κατάλαβες εἶμαι ἐτοιμος νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς. Ἀκούς ἐκεῖ; Καὶ τί σὰς πταίει, μωρὲ, τὸ κορίτσι καὶ τὸ ρεζιλεύετε ἔτσι; Δὲν εἰν' αὐτὸ κορίτσι; Δὲν θὰ 'παντρευτῇ μιὰ μέρα; Ἐσὺ δὲν θὰ 'παντρευτῇ; Αἱ! Πῶς εἶπες; Δὲν θὰ 'παντρευ-

Ἐὰν διηρχόμεθα καιροὺς εἰρηνικωτέρους, ἐὰν μὴ ἐπλέο-
μεν πρὸς πλήρες οικονομικὴν ναυαγίον, ἐὰν μὴ κατέσπευ-
δον νέαι ἀνατολικά περὶ πλοκαί, ἐὰν μὴ ἡ κυβερνησία
ἐχώρει πρὸς τὸ μὴ περαιτέρω, ἐὰν μὴ ἡπειλούμεθα ν' ἀ-
ποδειχθῶμεν ἐντὸς ὀλίγου νέαι Αἴγυπτος καὶ νὰ γενήσω-
μεν, ἀπὸ δὲν γεννῶμεν Καβούρ, κἀνένα ἄξεστον Ἀραμπῆ,
δὲν θὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς θιασῶται τῆς ἐν παντὶ καὶ πάν-
τοτε ὑπακοῆς τῆς πλειοψηφίας εἰς τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς.
Ἀλλὰ εἶναι καιρὸς διὰ τοιαύτας φιλοτιμίας καὶ ἀκαδη-
μαϊκούς πόθους; Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος
ἐτοιμοὶ νὰ καταπίωσι τὸ νεαρόν μας κράτος; Τοῦρκοι,
Εὐρωπαῖοι, Σλάβοι, Κομμουνιστοὶ, ὁμογενεῖς; Ἦτο δὲ
δυνατὴ τοιαύτη ἀνεξαρτησία ἐν ταῖς τάξεσι τῆς συμπο-
λιτεύσεως νὰ ἀγκραῖν ἀρέσως τὴν πρώτην σύναδον, ἥτις
καὶ τεσσάρων συνόδων ἂν εἶχε μῆκος, πάλιν ὤφειλεν ἡ
πλειοψηφία νὰ φεισθῇ τοῦ ὑπουργείου καὶ νὰ τοῦ δώσῃ
καιρὸν ὅπως ἀντὶ ἐμφυλίων πρισκομμάτων προβῇ εἰς τὰ
πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ τόπου. Τὸ πε-
δίον τοιαύτης ἀνεξαρτησίας ἐκ μέρους τῆς συμπολιτεύ-
σεως θὰ ἦτο τὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ. Ὑλικὸν πρὸς τοῦτο
μεθοδικώτατον παρέχει ὁ ἀξιότιμος εἰσηγητὴς τῆς ἐπὶ
αὐτοῦ ἐπιτροπῆς, κ. Φλογαίτης. Ἀλλὰ ποῦ καιρὸς πρὸς
τοιούτην εὐρείαν συζήτησιν; Ὅταν κινδυνεύωμεν νὰ μεί-
νῃ τόπος συνταγματικὸς χωρὶς τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου—
τοῦ προϋπολογισμοῦ—δι' ἑλλειψιν χρόνου, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ
πρώην πρωθυπουργοῦ ἔχη τὸ θάρρος νὰ λέγῃ ἀπὸ τοῦ
βήματος: Ὁ καταβάλλω πᾶν πρόσκομμα, ὅπως μὴ γί-
νεται συνεδριάσις τὸ πρῶν; Ἀπέναντι λοιπὸν ἀντιπολι-
τεύσεως, ἥτις ἐκ τῆς ἀπελπισίας τῆς ἀντλεῖ ἀνάδεικται,
τὸ καθήκον τῆς συμπολιτεύσεως εἶναι ἐν: διὰ τῆς δυνά-
μεώς τῆς νὰ ἐξουδετεροῖ τὰς ἐνέδρας τῶν κομμουνιστο-
ρικῶν!

Καὶ ὅταν κηρυχθῇ ἡ λήξις τῆς παρούσης συνόδου, ὡς
ἦναι βέβαιον ὅτι ὁ ἀπέλθωσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῶν μὲ
τὴν συνείδησιν ἡττοχὸν ἅτι τὸ ἐφ' ἑκαστοῦ συνετέλεσαν ὅ-
πως ψηφισθῶσι τὰ σκοπιμώτερα ἔργα πρὸς ἀναμύρρωσιν

τῆς; Σὲ παντρεύω ἐγὼ ὅ,τι ὥρα θέλεις, ἀρκεῖ νὰ θέλῃς.
Δὲν θέλεις; Σὲ κἀμὼ ἐγὼ καὶ θέλεις. Θέλεις, δὲν θέ-
λεις, θέλεις. Καὶ ἂν δὲν θέλῃς, πᾶς παρακάτω καὶ σοῦ
λέγω γῶ. Δὲν ἀπολογεῖσαι; Ἀμ, βέβαια, τὰ ἔχεις μπλα-
στρωμένα. Τί νὰ ἀπολογηθῇς; Μάθε, κυρία μου, καὶ σοῦ
τὸ λέγω ἄνευ μεροληψίας, ὅτι ἡ Μαριγούλα, εἶναι Μαρι-
γούλα, δὲν εἶναι Ἀφροδίτη, οὕτε Ἑλένη.

Ἑλένη μ' ἀμάν,

δὲν εἶναι οὕτε,

Ἀφροδίτη, Ἀφροδιτούλα μου

Ἐλα κοντά μου κάτσε, νὰ γιάνῃς τὴν καρδούλα μου
ἔξερω πῶς διάβολο τὸ λέν.

Ἡ Ἀφροδίτη καθ' ὅλον τὸν φιλιππικὸν μου εἶχε κοκ-
κινίσει σὺν παπαροῦνα, εἶχε τὰ μμάτια κάτω, καὶ εἰς
τὸν τελευταῖόν μου λόγον ἐδάκρυσε, ὑποτραυλιζούσα δὲ
σχεδὸν μὲ εἶπε.

— Τὸ γνωρίζεις, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, εἶμαι ἔνοχος.
Ἀλλὰ....

— Τί ἄλλα καὶ ἑλλὰ, διέκοψα, αὐτὰ εἶναι μασκα-
ροκαμώματα... Κυρά μου, δὲν σὲ ἀγαπῶ, ἔξερεις τί θὰ
πῇ δὲν σὲ ἀγαπῶ; Ὁ θὰ πῇ, ὅτι δὲν σ' ἀγαπῶ. Μὲ τὸ
ζόρι, ἀδελφὲ, θὰ μὲ κάμῃς νὰ σὲ ἀγαπήσω; Περίεργον
πράγμα! Μοῦ ἀρέσεις, δὲν μοῦ ἀρέσεις, τέλος πάντων

αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὅστις θέλει τὸ ὀλιγώτερον δέκα καὶ
εἴκοσι τοιαύτας συνόδους, ὅπως δυνηθῇ νὰ εἴπῃ ὅτι εἰ-
σῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς νομιμότητος καὶ τῆς προόδου.
Καὶ ἂν μόνον μὲ τὸ δάνειον τῆς ὁδοποιίας καὶ τὴν μετὰ
τῆς Πιστωτικῆς σύμβασιν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σιδη-
ροδρόμων ἀπέλθωσιν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς τῶν καὶ τοῖς εἰ-
πωσιν: ἰδοὺ τί σὰ, ἐφέραμεν ἐξ Ἀθηνῶν! ἔσονται εὐλο-
γημένοι ὑπὸ τῶν ἐκλογέων τῶν. Ἀλλὰ πρὸς τοῖς δύο
τούτοις καὶ τόσα ἄλλα συνετελέσθησαν καὶ θέλουσιν ἀ-
κόμη συντελεσθῇ, ὥστε εἶναι εἰς θέσιν εὐδαίμονες νὰ συλ-
λεξώσιν εἰ μὲν τὴν σταρίδα τῶν, οἱ δὲ τὰ σὺκά τῶν, καὶ
ἄλλοι νὰ συβαριτίσουν εἰς τὰς ἐξοχὰς τῶν, ἄλλοι νὰ
ζητῶσιν ὑγείαν εἰς τὰ λουτρά, ἄλλοι ἀναψυχὴν εἰς τὴν
Ἑσπερίαν, καὶ μόνοι οἱ δυστυχεῖς ὑπουργοὶ θὰ ἐξακο-
λουθήσων κυβερνῶντες τὴν Ἑλλάδα καὶ κυβερνῶμενοι ὑπὸ
τοῦ Ἀθηναϊκοῦ καύσματος.

Καλιόαν.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ἢ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ

Εἰς τὸ περὶ προσμετρήσεως τοῦ βαθμοῦ τῶν ἀξιωματι-
κῶν ζήτημα ἡ ἀντιπολίτευσις διεκρίθη καὶ πάλιν διὰ τῆς
ἀπαίσιος τῆς ἀντιπράξεως ἐναντίον παντὸς ἐθνικοῦ πό-
θου. Τί προσδίδας κατ' αὐαῖαν τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ τῆς
κυβερνήσεως; Ἐκεῖνο ὅπερ ἦτον ἀπὸ πολλοῦ εὐχὴ τοῦ
τόπου. Τὸν περιορισμὸν τῆς ἀσημέραι αὐξανούσης ἐκ μέ-
ρους τῶν ἀξιωματικῶν καταχρήσεως τῆς λεγομένης συν-
ταγματικῆς ἀδείας. Ἡ κατάχρησις αὐτὴ ἤρχισεν ἀπὸ
τῆς μακαρίας Μεταπολιτεύσεως. Καλῶς ἢ κακῶς, δὲν ἐξε-
τάζομεν. Ἀλλ' ὅπως ἐγένετο ἡ Μεταπολίτευσις ἐκεῖνη,
ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπαλλαγῇ πόσον εὐκολὰ ἀπὸ τῶν Σπα-
θοφόρων. Διότι ὅμως εἰς μίαν περίοδον ἐξетроχίσθη ὁ
τόπος, ἔπρεπεν ἡ ἐκτροχίσις νὰ γίνῃ νόμος, περιβαλλό-

δὲν μοῦ ἀρέσεις, καὶ ἀκόμη ἂν μοῦ ἀρέσεις. Περίεργον
εἶσαι, βρε ἀδελφὲ, καὶ μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν φασαίαν μου,
δὲν μοῦ ἀρέσεις ὡς ἦσαι καὶ ὠραιωτέρα, μοῦ ἀρέσει καλ-
λίτερα ἢ Μαριγούλα. Ἐχομε ἐδῶ νὰ μοιράσωμε τίποτα;
Ὁ ἔρω δὲν μοιράζεται. Δὲν σὲ θέλω, νὰ μὴ μὲ θέλῃς.
Μὲ θέλεις; Δὲν σὲ θέλω. Ξεμπέρδεψε. Κοντὸς ψαλμὸς,
ἀλληλουῖα.

— Καὶ τόσον πλέον σὲ ἐμαγνήτισα αὐτὴ; Τί ἔχει;

— Δὲν ἤξεύρω, τέχει, ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἔχη, τὸ ἔχει.

— Τὸ ἔβαλα πείσμα....

— Βαλ' τὸ ὅσο θέλεις.

— Νὰ σοῦ πῶ... ὁ θὰ τὸ μετανοήσῃς...

— Δὲν μετανοῶ καθόλου.

— Νὰ τὸ σκεφθῇς καλὰ αὐτὸ ποῦ λές.

— Ἐξέρω γῶ τί λέγω, καὶ δὲν λέγω ὅ,τι δὲν λέγω.

— Θέλεις νὰ μιλήσωμε καλλίτερα τὸ βράδυ, γιατίι
τόρα εἶσαι φουρισμένος;

— Δὲν θέλω! Ὁ διάβολε.

— Σκέψου καλὰ.

— Μὰ δὲν θέλω.

— Ὁ θὰ....

— Δὲν θέλω.

— Ἀκουτε πρῶτα, τί θὰ σοῦ πῶ.

— Μὰ μὲ τὸ ζόρι; Δὲν θέλω, κυρία μου, δὲν θέλω

μενος μάλιστα τὴν ἱεροτητα τοῦ Συντάγματος; Στρατός πολιτευόμενος θὰ πῇ αὐτόχρομα ἀναρχία. Καὶ ἡ συνταγματικὴ ἀδεια κατ'οὐσίαν δὲν ἐσήμαινε τίποτε ἄλλο ἢ τοῦτο. Ὁ κ. Ζηνόπουλος μὲ τὴν λογικὴν του ὡς παντοπώλου ὑπέδειξεν ὅτι ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου δὲν βλέπει παρὰ εἰκοσι καὶ τόσους ἀξιωματικούς. Καὶ εἶναι τάχα κακὸν τὸ ἐξηκοστὸν τῶν βουλευτῶν ν' ἀποτελεῖται ὑπὸ ἀξιωματικῶν! Βεβαίως ὄχι. Ἀλλὰ δὲν ἀνεμέτρησε πόσοι εἶναι οἱ αἰτοῦντες συνταγματικὰς ἀδείας; Διακόσιοι καὶ πλέον! Δὲν ἀνεμέτρησεν ὅτι ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρατοῦ δὲν χάνονται μόνον οἱ ἐπιτυχάνοντες ἀξιωματικοὶ ὡς βουλευταὶ καὶ χανόμενοι οἱ πλείστοι εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν ρουσφετιῶν, ἀλλὰ ἐν γένει ὅλοι οἱ αἰτοῦντες συνταγματικὰς ἀδείας, οἱ πρωπαρκακευάζομενοι δι' αὐτὰς, ὅσοι τούλαχιστον τὰς ζητοῦσι σπουδαίως, ἐπὶ ἐνιαυτοῦς ὁλοκλήρους διὰ παρανομιῶν καὶ εὐνοιῶν αἱ εἰσάγουσιν εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ σώματα. Προσθέσατε ὅλα αὐτὰ τὰ μεγέθη, τοὺς εἰκοσιν ἢ τριάνοντα ἀξιωματικούς, τοὺς φθειρομένους ἐπὶ τῶν βουλευτικῶν ἐδωλίων καὶ ἀποβάλλοντας καὶ ἔξαις στρατιωτικὰς καὶ πειθαρχίαν καὶ ὑπερηγάνειαν ἡθους καὶ χαρακτῆρος, τοὺς ἐκκτὸν πενήντα ἢ διακοσίους, οἵτινες ἀνακηρυσσόμενοι ὑποψήφιοι λησμονοῦσι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ ἐξ τὸ ὀλιγώτερον μῆνας τὸν στρατιώτην καὶ ὑποδύονται τὸν πολιτευόμενον, καὶ ἄλλοι πάλιν τὸν τραμπούκον ἀναλογισθῆτε τὴν ἐν τῷ στρατῷ ἐπὶ διετίαν πεντέθεν ὄχι πλέον ὑπὸ δικασίων ἀξιωματικῶν, ἀλλ' ὑπὸ ἰσαριθμῶν ἄλλων, οἵτινες ὠνερεύονται τὴν ὑποψηφιότητα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων μετενόησαν ἢ ἐλλείψει χρημάτων, ἢ δι' ἄλλους λόγους, καὶ ἔχετε ἕνα τῶν σπουδαιότερων παραγόντων τοῦ δαινοῦ ἐλθικοῦ προβλήματος: **Διατίθεν ἔχομεν στρατόν;**

Ἰδᾶτε πόσοι ἐξῆλθον βουλευταὶ στρατιωτικοὶ καὶ πόσοι ἐπλησίωσαν νὰ ἐξέλθουν καὶ πόσοι ἐξαιρετικῶς περισσώτεροι ἀνεκηρύχθησαν ὑποψήφιοι, μόνον διότι προσηγήθη ἢ τραγελαφικὴ ἐπιστρατεία; Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἔασι λόγοι, δι' ὃν εὐρέθημεν κατὰ τὴν ὥραν

μουαζέλ, δὲν θέλω 'μμάτια μου, δὲν θέλω φῶς μου, δὲν θέλω κασίδα καὶ φανᾶρι μου. Τί νὰ σοῦ 'πῶ πλέον. Ὡς ἀδελφὲ, ἐβρόχκαμε τὸν μπελά μας στὰ καλὰ καθούμενα. Δὲν μᾶς ἀφίει; κάτω μὲ τῆς ῥωμάντζες σου;

— Ὁχι ῥωμάντζες. Πρακτικότης.

Τὸ παληοκόριτσο, ὅταν μοῦπε αὐτὸν τὸν τελευταῖον λόγον μοῦρριζε μιὰ 'μμάτια, ποῦ μοῦ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ ἕνα ἄλλο εἶδος ἀνατριχίλας. Μοῦ σηκώθησαν ὅλα τὰ νεῦρα.

Ἡλὶ Ἡλὶ, λαμὰ, Σαβὰχ θανὶ — Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειψες.

Ἀναχωροῦσα ἡ Ἀφροδίτη μὲ ἔρριψε τὸ πᾶρθιον βέλος της διὰ μιᾶς χειρονόμιας καὶ διὰ δύο λέξεων.

Ἐνταῦθα κεῖται.

Ἀγρίεψα ὡς γάτος φουσκωμένος καὶ εἰς ἄμυναν.

Τὰ 'μμάτια μου εἶχον βουλιάξει, τὰ μαλλιά μου εἶχον ἀναφουρφουλιαστῇ, τὰ γόνατά μου ἐκόπησαν, τὴν ἡκολούθησα μηχανικῶς.

Ὅταν ἀνέβαινε τὴν σκάλα, ἐτραβοῦσε τὸ φόρεμά της τόσο ὑψηλὰ, ὥστε μὲ ἄφισε νὰ ἶδω παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι ἐλευθέρως ἀφίνουν νὰ ἶδωμεν σήμερον αἱ δεσποινοδοσποινίδες ἀνερχόμεναι τὰς ἀμάξας.

Εἶδα ποῦ εἶχε δεμένη τὴν κάλτσά της.

τῆς κρίσεως ὅχι ἐτοιμοπόλεμοι, ἦτο καὶ τὸ ὅτι πλῆθος ἀξιωματικῶν εἰργάζοντο ὄχι πῶς νὰ μορφώσουν στρατιώτας, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀναμορφώσουν ἐκλογεῖς, νὰ τοὺς πάρουν δηλαδή ἀπὸ τὸν δεινὰ πολιτικὸν καὶ νὰ τοὺς προσαρτήσουν εἰς τὰ γαλόνια τῶν. Πόσαι παρανομίαι, πόσαι παραβλέψεις, πόσαι χῆριτες, πόσαι πιέσεις ἔπρεπε νὰ μεσολαβήσουν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον; Ἀφ' ἐνός ἡ λιποταξία νὰ γίνῃ τάξις, ἀφ' ἐτέρου αἱ φυλακαὶ νὰ γεμίζουσιν ἀπὸ ἀθώους, ἀρκεῖ νὰ ἦσαν τοῦ ἀντιθέτου κόμματος!

Καὶ ἐπεθύμουν οἱ κύριοι Κομμουνδούρος, Ζηνόπουλος καὶ Δηλιγιάννης νὰ ἀνταμειβθῇ ἡ κατὰστασις αὐτῇ! Ὁχι δηλαδή μόνον νὰ προβιβάζωνται αὐτοὶ οἱ ἐρμαιοφρόνιτοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, ἀλλὰ καὶ νὰ προβιβάζωνται κατ' ἐκλογὴν, παραγκωνιζομένων πολλῶν τῶν ἐν τοῖς στρατοῖς καὶ τοῖς γυμνασίοις — δὲν λέγομεν πολέμοις, διότι δὲν εἶχομεν τοιοῦτους — ἐγγηρασάντων. Καὶ διότι ἡ κυβερνήσις τοῦ κ. Τρικούπη ἐζήτησε νὰ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὴν κατάχρησιν διὰ τοῦ νομοσχεδίου της, σηκώθηκε ὁ Γλυκύτατος νὰ στρατοκοπήσῃ, κατὰ τὴν εὐτυχὴ ἐκφράσιν τοῦ κ. Μεσσηνεζή.

Δεῖκα τοιαῦτα σωτήρια νομοσχέδια διὰ μὲν τὴν κυβερνήσιν θὰ ἰσοδυναμήσουν πρὸς δύο πλειοψηφίας, διὰ δὲ τὴν ἀντιπολίτευσιν, εἰς ἐξακολουθίαν νὰ τὰ πολεμῇ, πρὸς πλήρη ἀποσύμβεσιν.

ἈΛΛΟΔΑΠΟΙ.

Δὲν πρέπει νὰ θέτωμεν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν μονομερεῖς πράξεις ἁλλοδαπῶν, ὡς γενικὸν κανόνα, ὅτι πᾶς ξένος κακὸς καὶ ν' ἀδικώμεν οὕτω πᾶσαν ἄλλην γῆν, διότι φυσικῶς ὑπάρχουν πάντοτε μεταξὺ τῶν καὶ καλοὶ καὶ κακοί, ὡς ὑπάρχουν καὶ συμπατριῶται τοιοῦτοι.

Ἐνα κομματάκι κρέατος, τοσοδᾶκι γὰρ, ἴσα μὲ ἕνα δάκτυλο, ἐπεφάνη.

Καὶ τὸ ἔκαμε ἡ μασκαρένια ἐξεπίτηδες.

Μοῦρβε νὰ τῆς μιχτῶ. Μὰ ἦτο μέρα.

Μοῦ ἦρθε νὰ τῆς πῶ, Ἀφροδίτη σ' ἀγαπῶ, καὶ ἐντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ὁχι, ἐσκέφθην, αἱ ξεθυμάνωμεν στὴν ἄλλην.

— Ἐλένη, ἐφώναζα, ἔλα κάτω νὰ σοῦ πῶ. Εἶναι ἀνάγκη.

— Ἦλθε ἡ ἀράδα μου, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ Ἐλένη. Τώρα ἔρχομαι.

Καὶ ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ κατήρχετο τὴν σκάλα.

— Νὰ 'μαι, εἶπε κατελθοῦσα.

— Ἐβρεῖς, τῇ εἶπον λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς ἀποτόμως, ὅτι εἶσαι ἕνα βρωμοκόριτσο;

— Μπᾶ! Δὲν τὸ ἤξευρα. Καὶ γιατί παρακαλῶ, νὰ ἔχωμεν καὶ καλὴν ἐρώτησιν;

— Γιατί;... γιατί... πᾶμε κάτω στὸ ὑπόγειο καὶ σοῦ λέγω.

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους μὲ κύτταξε στὰ 'μμάτια ἐκφραστικῶς καὶ μοῦ ἀπήντησε.

— Μπορεῖς νὰ 'πῃς, ἐδῶ στὰ φανερά, ὅ,τι ἔχεις νὰ 'πῃς. Κρυφὰ δὲν ἔχομε.

— Ὁχι ἔχομε.

Ἄλλ' οὐχ ἤττον, ἐπεὶ δὴ τοῦ ἀλλοδαποῦ ἀγνοοῦμεν τὸν ἐν τῇ πατρίδι του βίον καὶ τὴν ἐν γένει πρὸ τῆς ἀφίξεώς του ἐνταῦθα διαγωγὴν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν συστήσωσιν εἰς οἶκον—ὡς συνειθίζουν ἐνταῦθα ἀνεξετάστως καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς εἰμεθα οἱ πρωτοεργοὶ ἔνοχοι τῶν τυχόν σκανδάλων—οφείλει ὁ οἰκοδεσπότης νὰ ἦναι πάντοτε, ὥς οὐ λάβη ἀκριβεῖς καὶ σαφεῖς πληροφορίες περὶ τοῦ ξένου, ὥς ὑποπτος καὶ προσεκτικὸς, μὴ καὶ αἰφνης ὁ συστηθεὶς εἶναι κακὸς, τοσοῦτω καὶ ἀδρόφρων, διότι πιθανὸν ὁ ξένος νὰ ἦναι καθὼς πρέπει καὶ νὰ τιμᾷ μάλιστα ἡ γνωριμία του.

Ἐπεὶ δὲ συγχρόνως, καθόσον ὁ γάμος εἶναι τῆς τύχης, ἐγένοντο πλείστα ὅσα συνοικέσια μέχρι τευδε μεταξὺ ξένων καὶ Ἑλληνίδων, αἵτινες νητύχησαν ἐν τούτοις πλησίον των ὡς καὶ αἱ λαβοῦσαι Ἑλληνας—ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν συμπέσει ἐπισκέπτης οἰκογενεῖας ἀλλοδαπὸς νὰ κάμῃ διαβήματα ἐκ συμπαθείας πρὸς ἀδελφὴν, θυγατέρα, ἀνεψιὰν ἢ ἄλλην συγγενῇ—ὁ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φανῇ ἀπότομος καὶ ἄγριος, διότι καταστρέφων οὕτω, ἐκθέτει τὴν συμπαθοῦμένην, ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ δεῖξῃ παντελῆ ἀγνοίαν καὶ ἐὰν μὲν διὰ τὸν ἐπισκέπτην ξένον, ὡς ἐκ τοῦ ἀρεστοῦ τρόπου του, ἀφ' ἧς τὸν ἐγνώρισε καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς του ἐσχημάτισεν ἐκτίμησιν τινα καὶ ἡ συνειδησίς του δὲν ἀποκορροῖ τὴν ἔνωσιν, νὰ δώσῃ ἐντολὴν εἰς ἐμπειπιστευμένους φίλους του, διὰ νὰ μὴ φανῇ ὁ ἱδιος, νὰ ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὸν ξένον, καὶ ἀνκλόγως τῶν πληροφοριῶν κατόπιν ν' ἀποφασίσῃ ἐν ἐναντίᾳ δὲ καθ' ἣν ἀδὲν τοῦ γιομίσῃ τὸ μάτι νὰ συμβουλευσῇ τὴν οἰκογένειάν του, ὅπως ἐλαττώσῃ ἐπαισθητῶς τὴν περιποίησιν κατὰ τὴν δεξιῶσιν τοῦ ξένου, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ λείψῃ ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀδρότης, ὥς οὐ βαθυμῆδον τὸν μακρύνῃ εὐφύμως.

Θ. Γ. Κυλοκοτρώνης.

- Τότε ἐδῶ δὲν μᾶζ' ἀκούει κανεὶς, λέγε.
- Ἐέρεις τίποτα;
- Ὁχι.
- Μοῦ ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ σ' ἀγαπήσω.
- Ἀλήθεια; Καὶ δὲν τὸ κάμεις. Ποιὸς σ' ἐμποδίζει;
- Σὺ!
- Μπᾶ!
- Ναί, μὰ τὸ μ. π. ἀποῦ λές. Ἐλένη σ' ἀγαπᾷ.
- Τί ἄσχημα ποῦ τὸ 'λές; ὦ, ὦ, ἄσχημος ποῦ εἶσαι!..
- Ἐλένη, νὰ, μὰ τὸν ἄνδρ' ἰδὲν θεὸν, θὰ σὲ στρυμώξω καμμιὰ ὥρα καὶ νὰ μὲ ἀποφεύγῃς.
- Ἐτρελάθης;
- Γιὰ σένα; Μάλιστα.
- Οὐφ ἀηδίας! Μήπως μέθυσε πρῶτ' πρῶτ';
- Εἶμαι, κυρία μου, στὰ σωστά μου.
- Κυρία σου ἀκόμη δὲν ἔγινε.
- Σὲ κάμω ὅτι ὥρα θέλεις...
- Εἶσαι ἄχρετος.
- Ἐγὼ; Χρηστογηθέστατος τούναντιόν. Ἄκουσε, Ἐλένη, μὰ τὸν θεό, δὲν σὲ κοροϊδεύω, ἔχεις κάτι μαγουλάκια, ποῦ ἔτσι μοῦρρεται, νὰ σ' ἀρπάξω νὰ στὰ δαγκάσω καὶ νὰ στὰ φάγω. Μάτια μου, Μπάτσ'.
- Φαντασθῆτε τὴν ἀναίδειάν μου, νὰ τὴν ἀρπάξω μέσα στὸν δρόμο καὶ νὰ τὴν φιλήσω, ἀλλὰ δὲν τὴν φίλησα,

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἐν Παρισίῳ ἀπειλεῖται ἀπεργία ἀστυνομικῶν κλητῆρων, ἐὰν δὲν αὐξηθῇ ὁ μισθὸς ἐκάστου κατὰ ἑκατὸν φρ. τὸν μῆνα. Ἐδῶ ὅμως ἔχομεν ἀπεργίαν βουλευτῶν, τῶν κυρίων ἀντιπολιτευομένων μὴ ἐννοούντων νὰ συνέρχωνται τὸ πρῶτ. Μεταξὺ τῶσων νομοσχεδίων παρακαλοῦμεν τὴν κυβέρνησιν νὰ καθυποβάλλῃ καὶ ἐν περὶ πληρωμῆς ἐνὸς δύο ταλλήρων τὴν συνεδρίασιν εἰς ἑκάστον συμπολιτευόμενον, διὰ νὰ δουλεύουνε καὶ τὸ πρῶτ. Εἶναι ἐπὶ τέλους καὶ δίκαιον. Δὲν εἶναι Τάινερ, ὡς ἔλεγεν ὁ φίλος μας Πύργης περὶ ἐαυτοῦ, πρὶν διηρισθῇ πρόξενος.

Ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ Ταχυδρομείου ὑπὸ τὸν Βέλγον ὑπάλληλον καὶ τὸν δραστήριον διευθυντὴν βραίνει ταχύτατα καὶ πρακτικώτατα. Ἡ ὑπηρεσία ἀπλοποιεῖται ἡ τάξις ἐξαπλοῦται πανταχοῦ. Δωμάτια δύο καὶ τρία συνενοῦνται εἰς ἓν ἡ οἰκονομικὴ ἀρχὴ τοῦ καταμερισμοῦ τῶν ἔργων ἐφαρμόζεται. Διηρέθῃ εἰς τέσσαρα μεγάλα τμήματα τὸ ταχυδρομεῖον τῶν ἐπιστολῶν. Ἐκάστος τῶν γραμματοκομιστῶν ἔχει τὴν θέσιν του. Μεταξὺ τῆς παραλαβῆς καὶ τῆς παραδόσεως τῶν συστημένων ἡ νοίχη σύγκοινωνία. Ἐν γένει δὲ μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν καὶ τοῦ νέου νομοσχεδίου, τὰ τοῦ ταχυδρομείου μας—τοῦ κεντρικοῦ τοῦλάχιστον—θ' ἀλλάξουν ὅψιν. Καὶ τότε ὁ Διευθυντὴς θὰ λάβῃ τὴν ράβδον τοῦ ἐπιθεωρητοῦ καὶ θὰ περιέλθῃ τὰς ἐπαρχίας διὰ νὰ τὸν ἐννοήσουν καὶ ἐκεῖ οἱ κύριοι ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται, πολλὰκις ἄγροῖκοι χωρικοί, οἱ πλείστοι πλάσματα βουλευτικά, καὶ ἐννοεῖτε τί πλάσματα!

Ἐπεὶ δὴ τὰ αἰγυπτιακὰ εἶναι τῆς μόδας, ὡς ἀνα-

τῆς πάτησα μιὰ δαγκονιά, ποῦ τῆς ἔκαμα τὸ μαγουλό τῆς κόκκινον σὰν τὸ φλουρί.

Τὴν εἶδες ἐσύ; νὰ τὴν δῶ κ' ἐγώ.

Ἐφυγε. Ἐγένετο ἄφαντος.

Ἀνεληθοῦσα ἐφόρεσε μαγουλίκα, ὅτι τάχα τῆς πονοῦσε τὸ δόντι, γὰρ νὰ μὴ δοῦν στὸ σπῆτι τῆς τὴ δαγκονιά.

Ἡ Ἀφροδίτη, ὅταν ἡ σκηνὴ ἐλάμβανε τέλος, εἶχε προκύψει τοῦ παραθύρου γελῶσα καὶ σιγαλῇ τῇ φωνῇ λέγουσα:

— Ἄλλοῦ ὁ λόγος κ' ἄλλοῦ τὸ θάμα.

Ἔστρεψα. Τὴν εἶδα. Ἐδάγκωσα τὸν δάκτυλόν μου, ἔτριξα τὰ δόντια μου καὶ ἀπῆλθον λέγων, βλοσυρὸν πρὸς αὐτὴν ρίπτων βλέμμα:

— Δὲν θὰ μοῦ πέσης στὰ χέρια; Τότε λογαριάζομεθα.

— Μὴ φᾶς!

— Ἀχ τί νὰ σοῦ κάνω...

— Ἀμ δέ!

Μὲ κορόϊδεσε, τὸ παληοκόριτσο, γιατί 'ταν στὰ ψηλᾶ.

(ἔπεται συνέχεις).

Ἡ ἀληθινὸς ἄνθρωπος